

[Aksel Larsen.]

Per Hækkerup, som var i Aarhus i søndags, og som havde lejlighed til at erfare, hvordan tillidsmændene i socialdemokratiet i Aarhus stiller sig til det problem. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Skal vi ikke klare det selv?). Det var den højtærede udenrigsminister selv, der var ude om det. Han sagde, vi skulle tale om vore egne partier; jeg opfordrer ham til at tale om stemningen i hans eget parti.

Udenrigsministeren siger, at der findes jo garantier, for vi har de tre stormagters garantierklæring, og ingen enkelt Bruxellesmagt kan selvstændigt forøge sin forsvarsmagt. Ja, jeg ved ikke, hvor meget de garantier er værd. Jeg har ikke ved dette svar fra udenrigsministeren fået noget, som er håndgribeligt eller tillidvækkende. Jeg ved godt, at der står noget sådant i Bruxellespagten; men hvad nu, hvis den stærkeste militærmagt i Bruxellespagten ikke retter sig efter det? Hvad nu, hvis Vesttyskland forøger sin forsvarsmagt uden at spørge om det?

Det har allerede været berørt her, dels af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), dels af mig, at Vesttyskland er klar til at opstille en reservehær på 4—5 millioner veltrænede soldater. Hvad vil man stille op, hvis Vesttyskland gør noget sådant? Jeg har i et af de få citater, jeg har brugt, henvist til, at Vesttysklands kansler Adenauer, som i London har givet garantier ved at skrive sit navn på en lap papir, i 1952 i den vesttyske Bundestag har sagt, at når først vi får vore divisioner, skal vi nok tale med om, hvilken strategi der skal anvendes. Alt dette og de erfaringer, vi har med tysk militarisme, siger os, at vi ikke kan føle tryk, heller ikke ved de papirgarantier, som man nu garnerer forslaget om Vesttysklands genoprustning med.

Løvrigt må jeg have lov at sige til udenrigsministeren, at det var med klædelig beskedenhed, han gik uden om spørgsmålet om det tyske folk og den tyske arbejderklasse. Jeg har i forbindelse med mit citat

af statsministerens tale i Odense i 1952 erindret om, hvad det tyske socialdemokratis formand, Erich Ollenhauer, har sagt, og jeg har erindret om den udtalelse, der blev vedtaget praktisk talt enstemmigt på de vesttyske fagforeningers kongres fornylig, en udtalelse, der ikke lader nogen tvivl tilbage. Herom taler den højtærede udenrigsminister overhovedet ikke, til trods for at statsministerens nævnte udtalelse fra Odense jo aldeles ikke kan siges at have været møntet kun på en bestemt, konkret påtænkt konference, men må være møntet på enhver mulighed for ved forhandling at nå til en ordening.

Udenrigsministeren var i sin sidste tale meget tavs med hensyn til det problem, han beskæftigede sig med i sin første, nemlig sine påstande om en kolossal østtysk genoprustning, som skulle være i gang eller være en fuldbyrdet kendsgerning og skulle true Vesteuropa i almindelighed og formodentlig Vesttyskland i særdeleshed. Nu var han tavs, han følte ikke trang til at beskæftige sig mere med det, og det kan jeg godt forstå. Det overlod han til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), som skulle forsøge på at levere beviser. Nu er de ærede medlemmer af socialdemokratiet jo altid uheldige, når de skal levere beviser for en østtysk genoprustning, som ikke eksisterer og ikke har eksisteret. Det ærede medlem hr. Alsing Andersen forsøgte sig med det i vinter, da havde han tilfældigvis ikke papirerne med; men hvis jeg var interesseret i det, skulle jeg få detaljerede oplysninger snarest muligt. Jeg fik dem aldrig; men den 2. juni kom han, hårdt trængt i en debat her, med en påstand om, at der var 150 000 mand garnisoneret der og 3 divisioner der. Men hvad var det for materiale, han henviste til? Agitationsmateriale udsendt af det vesttyske propaganda-ministerium! Det giver jeg ikke så meget for.

Nu har det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) noget andet. Han har set i de såkaldte demokratiske breve, at en række tidligere officerer i Hitlers hær,